

ת"פ 43911/10/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 43911-10-16 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני המאשימה כב' סגנית הנשיא, השופטת נגה שמואלי מאייר
מדינת ישראל
נגד הנאשם פלוני
נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חן נוב ועו"ד חני שנפ

הנאשם - בעצמו וב"כ עו"ד דוד כץ

גזר דין

ביום 27.01.2020, לאחר שהשלימו הצדדים את טיעוניהם לעונש, נשלח הנאשם על ידי בית המשפט, לממונה על עבודות השירות על מנת שתתקבל חוות דעת בעניינו, וזאת על מנת שמלוא התמונה תיפרס בפני בית המשפט עובר למתן גזר הדין. בד בבד, בית המשפט התפנה למלאכת גזירת הדין, ולאחר ששקלתי בכובד ראש את מכלול השיקולים, מצאתי כי ממילא אין מקום להשית על הנאשם עונש שירוצה בעבודות שירות, כך שאין עוד טעם להמתין לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות. בנסיבות אלה, בית המשפט ימסור כעת את גזר הדין לצדדים.

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, במועד המתואר בכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת ידועים בציבור, והתגוררו יחד באשדוד עם ילדיהם המשותפים.
2. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 26.10.2016 בסמוך לשעה 22:00, הגיע הנאשם לדירה, ונכנס לחדר השינה בו ישנה המתלוננת באותה עת.
3. בהמשך לכך, העיר הנאשם את המתלוננת משנתה תוך שהוא מקללה: "זונה"; צעק עליה: "למה את ישנה"; ותקף את המתלוננת בכך שמשך בשערות ראשה.
4. עוד נטען, כי את המעשים המתוארים ביצע הנאשם בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול.
5. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **תקיפה סתם - בן זוג** לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
6. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, תוך שהמאשימה הצהירה כי תגביל את עתירתה העונשית למאסר קצר שירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. ואילו, ההגנה ביקשה כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל

- תסקיר בעניינו שיתייחס לשאלת ביטול הרשעתו.
7. בעניינו של הנאשם התקבלו מספר תסקירים בהם המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם ולהורות על השתת צו מבחן בעניינו. בתסקירים האמורים, פירט שירות המבחן אודות ההליך הטיפולי שעבר הנאשם ועמד על קורות חייו וחיי משפחתו, כמו גם על מאפייני אישיותו, יחסו לעבירה, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאלהם אתייחס בהמשך.
8. למען שלמות התמונה יצוין, כי הטיעונים לעונש נשמעו בשני מועדים שונים על מנת ליתן לנאשם סיפק להציג בפני בית המשפט מסמכים התומכים בעתירתו להורות על ביטול ההרשעה.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם. כמו כן, הלה עתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר שניתן לריצוי בעבודות שירות ועד ל- 14 חודשים מאסר בפועל. בכל הנוגע לשאלת ביטול ההרשעה, סברה המאשימה כי סוג העבירה ונסיבותיה אינו מאפשר להימנע מהרשעת הנאשם, מה גם שלדידה, הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שיגרם לו כתוצאה מהרשעתו. בתוך המתחם סברה המאשימה כי לאור כך שהנאשם עדיין מצוי בעיצומו של הליך שיקומי, אין מקום לסטות לקולא בעניינו. עם זאת, ולאור הודאת הנאשם במיוחס לו; השלב בו הלה נמצא בהליך שיקומו; ועמדת המתלוננת - עתרה המאשימה להשית על הנאשם ענישה המצויה ברף התחתון של המתחם, היינו מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות לצד ענישה נלווית.

10. בא כוח הנאשם התנגד למתחם לו עתרה המאשימה וטען כי על המתחם לנוע בין מאסר מותנה ועד למספר חודשים מאסר בפועל, וזאת לאור עוצמת התקיפה שאינה מצויה ברף חומרה גבוה. כמו כן, הפנה בא כוח הנאשם להליך הטיפולי הממושך שעבר הנאשם; למצבו הרפואי המורכב; לנסיבות חייו; להודאתו בעבירה; לחסכון בזמן השיפוטי; ולנזק שנגרם לנאשם כתוצאה מההליך המשפטי. כן הוגשה אסופת מסמכים ובהם, תלוש משכורתו של הנאשם (נ/1), תעודות רפואיות (נ/2), מכתב שכתב הנאשם לבית המשפט (נ/3) - ונטען כי הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה עלולה להוביל לפיטוריו ותפגע בסיכויי שיקומו. על כן, ובשים לב לכברת הדרך הטיפולית שעבר הנאשם, עתרה ההגנה להורות על ביטול הרשעתו.

11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הפנה את בית המשפט למכתב שכתב; לנסיבות חייו הקשות; למצבו הבריאותי; להליך הטיפולי המשמעותי שעבר והיותו נקי מאלכוהול מזה תקופה ממושכת; ולחשש מהפגיעה שעלולה להיגרם לו כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה. בסוף דבריו, ביקש הנאשם כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש.

דין והכרעה

12. ראשית חוכמה, אכריע בבקשתו של הנאשם להורות על ביטול הרשעתו, שהרי אם זו תתקבל - בשים לב למגבלה על רכיבי הענישה שניתן להשית על נאשם שנמצא אשם בדין אך בית המשפט נמנע מהרשעתו - כי אז ממילא

יתיתר במידה רבה הצורך לקבוע מתחם עונש הולם ולגזור את עונשו של הנאשם בתוכו (או מחוצה לו, תוך סטייה לקולא או לחומרה).

ג. שאלת ההרשעה

13. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, [פורסם בנבו] (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטרף שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, וראו לעניין זה: ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד נ(3) 682 (1996). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי, ב**פרשת כתב** ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).
14. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול הרשעתו. ובמה דברים אומרים?
15. למסקנה זו הגעתי, בראש ובראשונה, לנוכח הליך הגמילה והשיקום הארוך והאינטנסיבי שהנאשם עבר ועודנו עובר. כפי המתואר בתסקירי שירות המבחן, הנאשם גדל בצל נסיבות חיים קשות, אך למרות זאת תפקד באופן תקין בתחומי חייו השונים והשקיע מאמצים רבים בעבודתו. כן התרשם שירות המבחן כי בעבר עשה הנאשם שימוש לרעה באלכוהול כדרך בריחה מהתמודדות עם רגשותיו וקשייו, ונטה לדחיסה רגשית עד להתפרצות אלימה כלפי בת זוגו תחת השפעת אלכוהול. עם זאת, שירות המבחן ציין כי מאז האירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן, הנאשם הפסיק להשתמש באלכוהול, הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי, וכי ביום 06.11.2018, החל הנאשם את שלב האבחון במרכז לטיפול בנפגעי אלכוהול והימורים באשדוד (להלן: "המרכז"). באבחון זה הקפיד הנאשם להגיע לכל המפגשים שנקבעו עמו, תוך שהיה בקשר יציב וכן עם הגורמים הטיפוליים במרכז. לאחר סיום האבחון המשיך הנאשם (בהתאם להמלצת שירות המבחן) בטיפול במרכז, וכך, ביום 21.07.2019, השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית לגמילה מהתמכרויות לאלכוהול, במקביל למפגשים פרטניים שנקבעו בעניינו. שירות המבחן התרשם כי השתתפות הנאשם בתוכנית הינה משמעותית ותרומתה רבה, וכי הנאשם מביא עמו כנות, אמפטיה וחוסר שיפוטיות. כן הוסיף שירות המבחן כי למרות שהנאשם חדל משתיית אלכוהול מזה כשנה וחצי, הרי שהוא מקפיד להגיע בקביעות לטיפול במרכז, מתוך ראיית הצורך בהפסקת שתיית האלכוהול והשמירה על כך. כמו כן, התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מראה רצון ונכונות להמשיך בקשר הטיפולי ולבחון את עצמו ואת החלטותיו ומעשיו מתוך רצון ליצור עבורו ועבור משפחתו עתיד טוב יותר. לאור מצבו הבריאותי של הנאשם; הסכנה שהרשעה תפגע במקום עבודתו, תוך שגילו ובריאותו יקשו עליו למצוא מקום עבודה חלופי; ולאור השתלבותו של הנאשם בטיפול בגמילה מאלכוהול המצמצם את רמת המסוכנות הנשקפת הימנו להישנות עבירות דומות בעתיד- בא שירות המבחן (כאמור) בהמלצה לביטול הרשעתו של הנאשם.
16. בהקשר זה יצוין, כי לא התעלמתי מכך שבתחילת הדרך העריך שירות המבחן כי מן הנאשם נשקפה מסוכנות בינונית להישנות עבירות אלימות. ואולם, לא ניתן להתעלם מכברת הדרך הטיפולית שעבר הנאשם מאז ועד היום,

ומההתרשמות החיובית אודותיו בפן הטיפולי כפי שהדברים באים לידי ביטוי בתסקיריו של שירות המבחן. כאן אף אעיר, כי אכן נהיר לבית המשפט שייתכן שעל הנאשם עוד לעבור דרך ארוכה בפן הטיפולי, אולם, כבר עתה ניתן להתרשם משיתוף הפעולה שלו עם הגורמים הטיפוליים וממאמציו בתחום זה. מה גם, שכהמלצת שירות המבחן, בית המשפט ישית עליו צו מבחן, ובכך יהיה כדי לוודא כי הנאשם ימשיך להשתתף בהליך הטיפולי, ככל שיידרש הימנו.

17. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מכך כי באמתחתו של הנאשם, עבר פלילי הכולל רישום אחד ללא הרשעה (מיום 30.07.2015) בעבירות של איומים; תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג; ותקיפה סתם (אשר התיישן זה מכבר אך לא נמחק), בגינו הושתו על הנאשם עונשים בדמות צו של"צ; צו מבחן וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה. אכן, על דרך הכלל, אין מקום לשקול הימנעות מהרשעה בעניינו של נאשם אשר בית המשפט נמנע מהרשעתו בעבר. ואולם, לכלל זה יכול ויהיו חריגים, במקרים המתאימים, ולא ניתן לשלול אפשרות זו מניה וביה.

18. התנאים להימנעות מהרשעה הותוו כאמור לראשונה באופן מסודר **בהלכת כתב** כאשר אחד התנאים הינו, כי הנאשם לא הסתבך בביצוע עבירות פליליות בעבר. ואולם, עיון בפסק הדין מגלה, כי עסקינן באחד מן השיקולים ששוקל בית המשפט מתוך רשימת שיקולים, שאיננה בגדר רשימה סגורה. כמו כן, אין כל ביסוס חוקי הנוטל מבית המשפט את סמכותו להימנע מהרשעת נאשם אשר בית המשפט נמנע מהרשעתו בעבר, אם כי ברור שעניין זה יעשה בזהירות יתרה, תוך התחשבות בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו ולאורו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו לעניין זה, נגה שמואלי - מאיר ואורן שוורץ, "**הרחבת מעגל הנהנים משל"צ ללא הרשעה - לא רק למי שלא הורשע בעבר**", חוברת הסנגור 52, יולי 2001, ע"פ (מחוזי באר שבע) 4321-04-14 **אלמלך נ' מ"י** (18.06.2014), ת"פ (שלום באר שבע) 1503/08 **מ"י נ' גבאי** (27.04.2010), ת"פ (שלום קרית גת) 58296-02-13 **מ"י נ' אטנילוב** (29.09.2014), ת"פ (שלום באר שבע) **מ"י נ' אזולאי** (13.10.2013), ת"פ (שלום קרית גת) 31963-02-13 **מ"י נ' בוקובזה** (05.10.2014) ות"פ (שלום קרית גת) 9369-01-13 **מ"י נ' שמואל** (29.04.2015). בנסיבותיו החריגות של המקרה המונח לפתחי ולנוכח צבר הנסיבות שפורטו לעיל ושיקולי השיקום המתקיימים בעניינו של הנאשם, אזי לא מצאתי כי יהא זה צודק כי אי הרשעתו הקודמת תהווה מכשול מפני ביטול הרשעתו של הלה בתיק שלפניי.

19. עוד אציין, כי על אף שהנאשם 'זכה' זה מכבר בעברו לחסדו של בית המשפט בעבירות דומות ולא הורשע בהן, הרי, שבפעם הקודמת לא עבר הנאשם טיפול של ממש, תוך ששירות המבחן התרשם כי המסוכנות הנשקפת מן הנאשם לביצוע עבירות דומות בעתיד נעוץ בעיקר בתלותו של הנאשם בטיפה המרה. לאור העובדה שהנאשם נקי מאלכוהול מזה כשנה וחצי וכי הלה מביע רצון כן להיגמל מאלכוהול באופן מוחלט; לאור עמדת שירות המבחן כי אכן גורם סיכון זה בעניינו של הנאשם פחת משמעותית; ולאור כך שמצבו הבריאותי של הנאשם אינו מאפשר לו לצרוך משקאות אלכוהוליים -עולה כי גורם הסיכון בעניינו של הנאשם להישנות התנהגות אלימה בעתיד הצטמצם עד דק, ונראה אם כן כי יש מקום ליתן לנאשם הזדמנות אחת נוספת לילך בדרך הישר.

20. בנוסף לכל אלה, אף לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת כפי שזו עלתה מתסקירי שירות המבחן. ברי כי האינטרס שלה איננו חזות הכול ואיננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, [פורסם בנבו] (17.06.2012); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי "**כאשר עסקינן בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה**"). כך, ניתן להתרשם מדבריה של המתלוננת כפי שאלה השתקפו בתסקירי שירות המבחן, כי בני הזוג מצויים מזה כ-14 שנה במערכת זוגית המאופיינת בקשר קרוב, תומך ואוהב, ומגדלים יחדיו את ילדיהם המשותפים; כי המתלוננת לא חוותה אלימות מכל סוג שהוא מצדו של הנאשם מלבד בשני אירועים נקודתיים בהם הנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול; וכי היא אינה חשה מאוימת מפני הנאשם כלל ועיקר או חוששת מהישנות מקרה דומה בעתיד.

21. אכן, אין להקל ראש בעבירה המיוחסת לנאשם ובערכים המוגנים שעליהם היא נועדה להגן - שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ראו בעניין זה ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (19.04.2012)) כך גם, אודות החומרה הטמונה בעבירות שמבוצעות בתוך התא המשפחתי, אף ניתן ללמוד מעצם כך שהמחוקק מצא לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שאלו מבוצעות כלפי בנות זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (19.04.2012)).
22. כמו כן נתתי דעתי **למדיניות הענישה הנוהגת**, המעלה כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירה של תקיפה סתם של בן זוג, הושתו עליהם **בדרך כלל** עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו. במקרים אחרים, בהם למשל דובר בנאשמים אשר הורשעו במספר עבירות אלימות, הושתו עונשים של מספר חודשים מאסר, לריצוי בעבודות שירות (ובכל מקרה, גם במקרים אלו, בדרך כלל, נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה). מטבע הדברים, מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה השתנו בהתאם לחומרת האלימות ויתר הנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים אשר הושתו הושפעו כמובן מנתוני האישיים של הנאשם ומנסיבות אחרות שאינן קשורות לביצוע העבירות (ראו למשל מתחמי הענישה אשר נקבעו: ברע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (13.01.2016); ת"פ (שלום רח') 48907-02-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 01.01.2020); ת"פ (שלום י-ם) 38546-09-18 **מדינת ישראל נ' בר בן משה אזרזר** (פורסם בנבו, 22.12.2019); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 14681-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, [פורסם בנבו] (06.03.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 25832-11-13 **מדינת ישראל נ' חיים ברוך**, [פורסם בנבו] (02.12.2015)).
- וברוח הדברים האמורים, לדידי, על מתחם העונש ההולם במקרה הנדון לנוע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשים מאסר בפועל.
23. ויוער, כי עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין עסקינן בסוג של עבירה שלא יהיה ניתן מניה וביה להימנע מהרשעתו של מבצעה, וביטוי לכך ניתן למצוא בפסיקה של בתי המשפט השונים שמצאו לנכון להימנע מהרשעתם של נאשמים שביצעו מעשים דומים ואף חמורים מאלה שביצע הנאשם, וזאת על אף חומרת העבירות. ראו בעניין זה, למשל: ת"פ (שלום פ"ת) 16594-06-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 11.11.2019); ת"פ (שלום י-ם) 44891-10-17 **מדינת ישראל נ' קרולין בכר** (פורסם בנבו, 21.11.2018); ת"פ (שלום טב') 25011-08-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 15.03.2017); ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 **מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב**, [פורסם בנבו] (08.09.2011). ברי כי לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירה אותה עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, הדבר אך טבעי הוא, שכן "אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (05.05.2009)).
24. עוד אציין, וזאת מבלי להקל ראש כלל וכלל במעשיו של הנאשם, כי מעשיו של הנאשם הסתכמו במשיכת שיערה של בת זוגו, התנהגות ממנה הלה פסק באופן מיד, ללא שנדרשה לכך כל התערבות חיצונית. כידוע, עבירה של תקיפה סתם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות, וברי כי אין דין זריקת חפצים או משיכה בשיער כדין מהלומת אגרוף בפניו של מתלונן או בעיטה לכיוון ראשו. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדרה של עבירת התקיפה סתם, מצאתי כי מעשהו של הנאשם מצוי ברף שאינו גבוה באופן מיוחד.
25. כמו כן, במסגרת הטיעונים לעונש טען הסנגור כי הנאשם עובד ברכבת ישראל מזה כ- 30 שנה, בתפקיד של מנהל משמרת; במסגרת זו, מוטלת על שכמי הנאשם האחריות הלוגיסטית לתפעול מערך הקרונות בתחנת הרכבת

- באשדוד; וכי כחלק מתפקידו הוא אף נדרש להיכנס מדי יום לנמל אשדוד לצורך תפעול קרונות הרכבת. עוד טען הסנגור כי על מנת שתותר לנאשם הכניסה לנמל אשדוד עליו לקבל אישור ביטחוני לכך מהנהלת הנמל, וכי ככל שהרשעתו של הלה תיוותר על כנה, אזי, לא תותר כניסתו לנמל ומשכך, הנאשם לא יוכל להמשיך ולבצע את תפקידו, והוא יפוטל.
26. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם לא הוכיח כדבעי קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לו אם יורשע בדינו, ועל אף שהציג אישור כי הוא אכן עובד ברכבת ישראל מזה כ- 30 שנה (נ/1), לא תמך הנאשם בראיות את טענתו כי הותרת הרשעתו על כנה תוביל בהכרח להפסקת כניסתו לנמל אשדוד ולפיטוריו מרכבת ישראל, לבד מהצהרתו כי אכן כך יקרה.
27. על פניו, בשלב זה היה על בית המשפט לעצור הילוכו ולקבוע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. ואולם, וכידוע, פרמטר זה שעניינו, הוכחת נזק קונקרטי, אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה. וכאן אפנה לאותה "מקבילית כוחות" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנש ואח'**, (14.06.2016, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); וכן, ראו והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השופט ע' גרוסקופף בעפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל** (16.02.2012), המטעים כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון **בהלכת כתב** בשעה שיוכח כי לנאשם תגרם פגיעה חמורה וברורה מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית.
28. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתם) למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית.
29. כמו כן, ראו את הדברים שנאמרו ברוח דומה ברע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' דוד שבתאי** (פורסם בנבו, 10.09.2013): "**חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הן שיקול שנלקח בחשבון באיזון שקבעה הפסיקה לבחינת שאלת ההימנעות מהרשעה בפלילים, בין האינטרס הציבורי שבהרשעה לבין נסיבותיו הפרטניות של הנאשם והנזק שייגרם לו כתוצאה מן ההרשעה. ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדין.**"
30. ברוח הדברים האמורים ראו והשוו, "**החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות**", ד"ר שי וזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), שם מציינים המחברים כי בשלה העת לאמץ מודל שייתן מענה לפער עמו נאלצים כיום בתי המשפט להתמודד בין כלליה הנוקשים של **הלכת כתב** לבין המציאות המורכבת, התומכת בהימנעות מהרשעה, גם במצבים שאינם עונים לדרישות הפורמליות שנקבעו בהלכה זו, מודל שבמסגרתו תבחן שאלת ההרשעה בהתאם לשיקולי הענישה שהותוו בתיקון 113 לחוק העונשין (שיקולי ההלימה והמידתיות), כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם (כאשר לשיטתם בהחלט ייתכנו מקרים בהם ראוי כי החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם לא תיתפש כחריג וכעשיית חסד, אלא כהכרעה השיפוטית הראויה המתבקשת בקביעת העונש ההולם, שבמסגרתה יהא זה מוצדק לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה יחל באי-הרשעה (ובסנקציות הנלוות לה)). בהמשך לכך, לדעת המחברים, מודל זה, ייתן מענה בין היתר לבעייתיות העולה כיום מהצורך להוכיח פגיעה קונקרטית בנאשם ובשיקומו, שהינה גישה מצמצמת, שפעמים

רבות מתעלמת מכך שיש בהרשעה כשלעצמה, מעצם טבעה, פוטנציאל פגיעה לא מידתי בנאשם מבחינה חברתית, בשמו הטוב ובמעמדו (עוד בעניין זה ראו: ע"פ 8173/18 באיחוד דיון עם ע"פ 8242/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (06.06.2019), שם בית המשפט העליון הורה על ביטול הרשעת הנאשם בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי וזאת לאור התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינם של הנאשמים).

31. הנה כי כן, על אף שהנאשם לא הוכיח בצורה נחרצת כי הרשעה תגרום בהכרח לפיטוריו מרכבת ישראל, הרי שלאור צבר הנסיבות שפירטתי קודם לכן - בשל נסיבות העבירה שאינן מצויות ברף חומרה גבוה; הליך שיקומו של הנאשם; עמדת המתלוננת; והפגיעה האפשרית בה ובמשפחתה באם הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה - מצאתי כי ניתן להסתפק במקרה המונח לפתחי בראיות אותן פרשה ההגנה על מנת להצביע על קיומו של חשש ממשי שהותרת הרשעתו של הנאשם על כנה אכן תוביל לפגיעה במטה לחמו.

32. עוד יאמר, כי ההגנה לא התבססה בטיעוניה על טיעונים ערטילאיים וספקולטיביים, וכי הטענה כי כתוצאה מהרשעת הנאשם תיאסר עליו הכניסה לנמל אשדוד - תוך שידוע כי לא כל הרוצה להיכנס בשערי נמל אשדוד יכול לעשות כן, וכי יש צורך באישורי כניסה פרטניים ובעריכת בדיקות ביטחוניות - יש לה על מה לסמוך ואינה משוללת כל יסוד, ראו והשוו בעניין זה: ע"פ (מחוזי חי') 15379-09-19 **אליהו בנעין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.11.2019), שם בית המשפט שקל בין מכלול שיקוליו את טענת המערער כי הרשעתו תהווה מכשול ככל שיבקש לעבוד עם גופים ציבוריים או ממשלתיים, ובהם, רכבת ישראל, והחליט שלא להרשיעו, על אף שדובר שם בעבירה של פגיעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין (שהנה חמורה מזו שבה הודה הנאשם שלפניי); ת"פ (מחוזי חי') 21808-03-15 **מדינת ישראל נ' אברהם סלימאן** (פורסם בנבו, 24.03.2015), שם בית המשפט נמנע מהרשעת הנאשם בעבירת הפרת אמונים, תוך שלקח בחשבון את הנזק הקונקרטי שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו בהיותו ראש צוות בחברת עבודות תשתית, העובדת עם מוסדות שונים ובהם נמל אשדוד, אתרים שלשם כניסה אליהם נדרש אישור ביטחוני, תוך שהרשעת הנאשם תמנע את כניסת הנאשם למקומות אלו ותגדע את מטה לחמט; ת"פ (שלום ראשל"צ) 27858-07-10 **מדינת ישראל נ' עבד רבו אבו גאנם** (פורסם בנבו, 06.02.2013), שם בית המשפט נמנע מהרשעת הנאשם לאור הנזק הקונקרטי שיגרם לו כתוצאה מהרשעה בהיותו נהג משאית בחברה העובדת עם נמל אשדוד, ולאור דרישת הנהלת נמל אשדוד להכניס לתחומה אך ורק נהגים נעדרים כל עבר פלילי; ת"פ (שלום ק"ג) 27010-01-18 **מדינת ישראל נ' אברהם תום שור** (פורסם בנבו, 18.07.2019), שם בית המשפט נמנע מהרשעתו של הנאשם, משהראה הנאשם כי פוטר מעבודתו כצוללן בנמל אשדוד כתוצאה מההליך הפלילי המתנהל כנגדו והעדר יכולת לשוב לעבודתו בנמל ככל והרשעתו תיוותר על כנה; ת"פ (שלום אשד') 1608-09 **מ.י. תביעות לכיש-שלוחת אשדוד נ' שלומי עזון** (פורסם בנבו, 12.07.2010), שם נמנע בית המשפט להרשיע את הנאשם במספר עבירות איומים שבוצעו כלפי בת זוגו, לאור העובדה שהנאשם עבד בנמל אשדוד אשר הכניסה אליו מחייבת העדר רישום פלילי; ע"פ (מחוזי חי') 28110-10-15 **מדינת ישראל נ' עידן דוד** (פורסם בנבו, 17.12.2015); ת"פ (שלום אשד') 1848/05 **מדינת ישראל נ' בן סימון רונן** (פורסם בנבו, 30.05.2007); ת"פ (שלום ק"ג) 29489-08-12 **מדינת ישראל נ' אילן אבוחצירה** (פורסם בנבו, 13.10.2013).

33. עוד ובמכלול השיקולים מצאתי כי יש להעניק משקל גם לגילו של הנאשם ולמצבו הבריאותי. כנלמד מהמסמכים שהוצגו לפניי (נ/2), מצבו הרפואי של הנאשם אינו שפיר, בין היתר בגין מחלת האפילפסיה ממנה הוא סובל וכן בעקבות אירוע מוחי שעבר בשנת 2017 שכתוצאה הימנו נאלץ לשנות את תפקידו במקום עבודתו. אכן, מצב רפואי של נאשם, רעוע ככל שיהיה, וגילו אינם מהווים "חיסיון" מפני הרשעה. ועדיין, לצד כל האמור, על בית המשפט לשקול נסיבה זו בכובד ראש ולאזנה אל מול יתר הנסיבות והשיקולים. שכן, יש לזכור כי הרשעת עבריין בריא וצעיר בגילו אינו שקול להרשעת אדם בגיל מבוגר הלוקה בבריאותו, מגבלה אשר מראש עלולה לחסום או למצער לצמצם את אפשרויותיו התעסוקתיות והשתלבותו מחדש בשוק העבודה (ראו והשוו למשל: ע"פ 7453/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (16.03.2011); וע"פ 5669/14 **אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (29.12.2015)). בשים לב לאלה, נדמה שלא בכדי נקבע בפסיקה שאזכרה לעיל כי בית המשפט רשאי לחרוג

- לקולא ממתחם העונש ההולם בשל מצב בריאותי רעוע של הנאשם, וזאת אף בהיעדר שיקולי שיקום (שכאמור, ממילא קיימים בעניינו של הנאשם שלפניי). בשולי נקודה זו אציין, הגם שלא מדובר בשיקול מרכזי ומכריע, הרי שגדיעת מקור פרנסתו של הנאשם תביא לפגיעה לא רק בו עצמו, כי אם גם במתלוננת ובילדיהם המשתפים.
34. אם לא די בכל האמור עד כה, הרי שלקחתי בחשבון כי מעת ביצוע העבירה חלף זמן ניכר של מעל 3 שנים, ובזמן זה לא שב הנאשם לעבור על החוק; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע עליהם חרטה, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן עשה בסופו של יום; כן לקחתי בחשבון את נסיבות חייו הקשות כפי שהשתקפו מתסקירי שירות המבחן ומפי ההגנה בשלב הטיעונים לעונש.
35. לבסוף, למצבור השיקולים שלעיל, אף מצטרפת המלצתו של שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם, תוך הערכה כי זו עלולה להשליך על מאמציו לשקם את חייו, הן בפן התעסוקתי והן בפן האישי. צא ולמד, כי ככל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, הדבר עלול לפגוע בשיקומו, ומכאן שלא רק האינטרס האישי של הנאשם יצא נפסד, כי אם גם האינטרס של משפחתו ושל הציבור בכללותו.
36. עוד מצאתי לציין בנקודה זו, כי בהחלט ייתכן שבכל נימוק ונסיבה מאלו שפורטו לעיל, כשלעצמם, לא היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. אלא שבמקרה הנדון מדובר בצבר של נסיבות, וסבורתי כי **בהצטרבותם** של כלל השיקולים שנמנו לעיל, יש כדי להביא לסטייה מהכלל לפיו אדם שנמצא אשם בביצוע עבירה יורשע בדינו.
37. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות במשפחה לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח לפניי, לאור הליך השיקום מעורר הרושם אשר עבר הנאשם ועודנו צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו, ובהתחשב בכך שעסקינן בנאשם המצוי בעשור השישי של חייו, שמצבו הבריאותי רעוע, קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירה, ולאור המלצתו של שירות המבחן - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהימנע מהרשעתו. כמו כן, מצאתי לקבל את המלצתו של שירות המבחן ולהימנע מהשתת צו של"צ בשל מצבו הבריאותי הלקוי והקושי הכרוך בכך.
38. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעת הנאשם מיום 10.07.2018, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**

א. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ב. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 30,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ג שבט תש"פ, 18/02/2020 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נרשמה בפניי התחייבות הנאשם.

המזכירות מתבקשת להשיב לנאשם הכספים אשר הופקדו על ידי בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה וכן בגין צו ההבאה שהושת עליו.

ניתנה והודעה היום כ"ג שבט תש"פ, 18/02/2020 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא